

„THEATER DER ZEIT“

Numerele 11 și 12/1959 ale publicației „Theater der Zeit“ din R.D.G. continuă tradiția de analiză sobră și competentă a fenomenului teatral, de atenție și preocupare sporită față de *dramaturgia originală*, care a caracterizat revista în ultimii ani. Față de numerele precedente, spațiul rezervat analizei spectacolelor a crescut. Majoritatea premierelor sînt piese originale de tineri autori. Remarcăm în primul rînd, drama lui Manfred Richter, *Insula Domnului* — a cărei acțiune se axează pe un episod real din viața lui Manolis Glezos. Revista face o prezentare a dramei (cu reproducerea unui fragment) în nr. 11, și o cronică a spectacolului teatrului din Rostock în nr. 12. Un interesant proces de conștiință urmărește Gerd Focke în *Tăcere periculoasă*. Mai pot fi găsite în cele două numere ale revistei cronici la spectacolele cu următoarele piese : G. Fabian, *Ei au fost mai tari*, Hedda Zinner, *Ce-ar fi dacă...* și Hans Pfeiffer, *Doi medici*.

Numărul 12/1959 relatează aspecte și trage concluzii după festivalul de la Berlin — adevărat bilanț al realizărilor și succeselor teatrelor lirice și dramatice din R.D.G. Martin Linzer subliniază pe lângă succesul strict statistic (număr de spectatori, reprezentații, colective participante, oaspeți din străinătate), pe lângă unele puncte culminante (ca de pildă, spectacolul lui Langhoff cu dramatizarea lui T. I. London după *Pămînt desjelenit*), două aspecte ce ne interesează în mod deosebit : teatrul de amatori — adevărată revelație a festivalului — și ciclul de reprezentații ale teatrelor de copii și tineret.

Artiștii amatori, toți frunțași în muncă, au jucat cu multă dăruire și cu mult simț scenic. Cronica spectacolului cere mai multă grijă pentru această activitate, grijă nu numai din partea organelor de resort din instituții și întreprinderi, cît mai ales din partea conducerii teatrelor, din partea artiștilor profesioniști înșiși. Avantajele acestei îndrumări vor fi de altfel reciproce — un artist nu are decît de cîștigat din activitatea de îndrumător cultural, iar teatrul de amatori va crea o rezervă de

cadre bine pregătite pentru teatrele profesioniste.

„Micul festival“ al teatrelor de tineret a adus spectacolele teatrelor de tineret din Halle, Berlin, Leipzig și Dresda, primele două cu piesa lui W. Heiduczek *Jule găsește prietenii*, celelalte respectiv cu *Toboșara* de M. Selber și *Tineretea părinților* de Gorbатов. Se arată în recenzie că principalul neajuns cu care are de luptat această ramură a teatrului este absența pieselor originale valoroase, lucru care duce uneori la soluții hibride. Cele două piese amintite mai sus aparțin unor debutanți. Prima vorbește de eliberarea unui sat german de către Armata Roșie, cealaltă (vădit influențată de Brecht și Wolf) tratează un episod din războiul de 30 de ani. Ele sînt, în general, pozitiv apreciate, ca fiind o contribuție creatoare la alcătuirea unui repertoriu stabil pentru tineret.

H. Hoffmann, în nr. 12, se ocupă de problema publicului. Un aspect inedit și demn de reținut este existența de *colective de spectatori* pe lângă conducerea fiecărui teatru, care contribuie activ la stabilirea repertoriului, trasarea planului de muncă, aprecierea rezultatelor obținute etc. Aceste colective propun chiar teme și subiecte pentru piese, luate din problemele de viață ce preocupă pe spectatorii teatrului respectiv.

La rubrica externă amintim reportajul lui H. Krauss, *Marele salt al marșului nostru frate* (11/1959), despre uriașele transformări ale teatrului chinez, unde se dau și unele aspecte și cifre inedite despre uluilor proces de atragere a *întregului popor* la viața culturală creatoare. (La o fabrică de textile din Tien-Tsin, 4.300 de muncitori au dat la iveală, în ultimii ani, 60.000 de poezii, 2.000 de piese scurte, 2.000 de picturi.) Tot aici putem adăuga două cronici la spectacolele teatrale din Germania occidentală. Una, asupra reprezentării la Frankfurt pe Main a piesei *Doi tineri din Verona*, iar cealaltă privind interpretarea dată de regizorul Kortner, la München, piesei *Moartea lui Danton*, a lui Büchner.

V. Nemoianu